

På den ene side var scenariet, at de rige landes og herunder EU's mål med forhandlingerne ikke var at hjælpe ulandene, men at skabe nye store muligheder for multinationale selskaber. På den anden side nægtede de rige lande at gøre alvorlige indrømmelser på det helt centrale område, nemlig landbrugsområdet. EU ville fortsætte med at dumpe subsidierede, støttede landbrugsvarer på ulandenes markeder, hvilket faktisk i de seneste år har ruineret tusindvis af småbønder i ulandene.

Endnu værre end de manglende indrømmelser fra ilandene var de krav, som man stillede til ulandene. Ulandene skulle fjerne told på landbrugsvarer og industri og dermed udsætte deres småbønder og svage industrier for en helt ulige konkurrence fra store multinationale selskaber fra EU – noget, som allerede har ført til massearbejdsløshed mange steder.

Fra Enhedslistens side stod jeg her på talerstolen i maj og advarede ved den forespørgselsdebat, vi havde, om, at konsekvenserne af den forhandlingslinje, som EU førte, og som i det her Folketing er bakket op af alle partier på nær Enhedslisten, ville være to ting: Enten ville det lykkes de rige lande at få gennemtvunget en aftale, der ville være katastrofal for ulandene, eller også ville runden bryde sammen på grund af ulandenes modstand.

Helldigvis var det det sidste, der skete. Helldigvis var det sådan, at ulandene denne gang ikke lod sig kyse, ikke lod sig tryne af ilandene, sådan som det er sket under tidligere forhandlinger. Ulandene holdt fast i, at en aftale skulle ændre handelsstrømmene i verden i ulandenes favør. De holdt fast på, at ingen aftale er bedre end en dårlig aftale.

Da de rige lande ikke kunne få, hvad de ville, ja, så forlod de forhandlingsbordet. Så meget for den udviklingsrunde – Doharunden i WTO, som er blevet kaldt en udviklingsrunde. Så meget udvikling var der altså, da det kom til stykket.

Der var derfor fra flere sider et stort håb om, at WTO-forhandlingernes sammenbrud ligesom kunne skabe en ny dagsorden med, at vi nu kunne starte på ny, at vi nu kunne starte på en dagsorden, hvor ulandenes interesser kom i centrum. Men hvis man havde det naive håb, at det måske kunne ende der, må man sige, at det i hvert fald ikke er sket.

I den her måned har udenrigsministrene i EU, herunder Danmarks udenrigsminister, godkendt et nyt handelspolitisk udspil fra Europa-Kommissionens handelskommissær Peter Man-

delson – det udspil, som udenrigsministeren også selv nævnte i sit indledende oplæg – og denne mand, Peter Mandelson, var jo en af de helt centrale personer i fremførelsen af EU's krav i forhandlingerne i WTO. Det var krav, som var helt centrale for den rundes sammenbrud, fordi det jo netop ikke var en udviklingsrunde.

Man må sige, at Europa-Kommissionens nye udspil, som hedder Global Europe, er overraskende ærligt. Nu siger man åbent det, som man hele tiden har ment, nemlig at det her handler om, at de her handelsaftaler skal sikre EU's offensive interesse, de skal sikre øget markedsadgang for europæisk industri og landbrug, og det skal de gøre rundt omkring på ulandenes markeder.

Det er jo så fint nok, at man nu taler ærligt om, hvad det skal være, i stedet for at man pakker det ind i alle mulige fine formuleringer. Men det ændrer ikke ved, at indholdet i det udspil, som Kommissionen er kommet med, og som bliver bakket op af den danske regering, går ud på at stille en masse krav, som ulandene gang på gang på gang har sagt nej til.

Det drejer sig om, at der skal være aftaler om investeringer, som f.eks. vil forhindre ulandene i at kræve, at de udenlandske selskaber ansætter lokal arbejdskraft, eller at sikre sig mod kapitalflugt. Det drejer sig om, at der skal ske liberaliseringer af offentlige indkøb, som vil forhindre ulandene i at understøtte hjemlige selskaber eller stille sociale krav til offentlige leverandører. Det drejer sig om, at der nu skal være øget adgang til ulandenes ressourcer. De må f.eks. ikke lægge told på salg af deres naturressourcer, sådan at de selv kan sikre, at de kan bruge de naturressourcer, der er i deres egne lande, til at få en egenproduktion op at stå.

Den slags krav spiller EU ud med; den slags usympatiske krav er Danmark også er med til at bakke op. Alle den her slags krav er krav, som ulandene gentagne gange har afvist i WTO, og som har været afgørende for, at der ikke er kommet en runde i WTO. Der er kort sagt tale om en helt igennem nyliberalistisk og aggressiv dagsorden, der ikke engang foregiver at være udviklingsvenlig.

Der er simpelt hen brug for en helt ny dagsorden. Der er brug for, at vi går en helt anden vej. Og der er behov for en linje, der sætter ulandenes og verdens fattigstes interesser i centrum i stedet for, at det bare handler om at hjælpe de store europæiske selskaber med at tjene endnu flere penge.